

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. P.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,** se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2016, č. j. 296/DS/16-4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 6. 2017, č. j. 17 A 62/2016 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále jen „správní orgán“), ze dne 2. 12. 2015, č. j. 19948/OD-P/15 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu třetího zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o

silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta 3500 Kč a povinnost nahradit paušální náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Přestupkové jednání stěžovatele spočívalo v tom, že dne 28. 9. 2015, v čase od 19:37:46 do 19:37:56 hodin na pozemní komunikaci č. I/6 v Karlových Varech, na ulici Pobřežní, naproti benzinové stanici OMV, ve směru jízdy na obec Sokolov, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky VW Passat, registrační značky X, a v tomto úseku, kde je maximální povolená rychlost 70 km/h, mu byla hlídkou Policie České republiky naměřena silničním rychloměrem Minispeed 2000 rychlost 104 km/h, při odečtu zákonné odchylky měřicího zařízení tedy byla zjištěna skutečná rychlost jízdy 100 km/h, a stěžovatel tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v daném úseku (v obci) o 30 km/h. Tímto porušil právní povinnost zakotvenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

[3] Podle odůvodnění napadeného rozsudku bylo dostatečně prokázáno, že maximální dovolená rychlost jízdy byla v dotčeném úseku pozemní komunikace právě 70 km/h. Stěžovatel nadto výhradu v této otázce neučinil v přestupkovém řízení; prvně tak učinil až v žalobě samé. Obdobnou procesní strategii stěžovatel zvolil i při zpochybnění ověření příslušného rychloměru, resp. totožnosti rychloměru deklarovaného a rychloměru skutečně k měření užitého. I v tomto směru však správní spis obsahuje dostatečné podklady k přijetí závěru o nedůvodnosti této žalobní námitky, již ostatně shledal krajský soud účelovou. Krajský soud se neztotožnil se stěžovatelem ani potud, že by správní orgán měl při zjišťování rychlosti měřeného vozidla vycházet z průměrné rychlosti jeho jízdy namísto nejvyšší rychlosti v daném úseku naměřené, kterou si navíc vypočetl sám stěžovatel. Vzdálenost mezi policejním vozidlem a vozidlem stěžovatele byla v rozhodném čase zjevně stabilní, proto je i výsledek měření platný a použitelný. Měřicí zařízení bylo schváleno Českým metrologickým institutem a současně bylo svědeckými výpověďmi prokázáno, že obsluha rychloměru byla k jeho použití náležitě proškolena. Nevznikly zde tak žádné pochybnosti o tom, že bylo provedeno správné měření v souladu s návodem k obsluze. Závěr správních orgánů o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti shledal krajský soud správným a dostatečně odůvodněným. Stěžovateli totiž muselo být známo, že při řízení vozidla je nutné dodržovat předepsanou rychlost. V daném případě přitom stěžovatel překročil maximální povolenou rychlost jízdy natolik výrazně, že si toho musel být vědom. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí pak v souladu s ustanovením § 77 a § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o přestupcích“), postačuje uvedení formy zavinění, čemuž správní orgán prvního stupně dostál. Pochybení neshledal krajský soud ani v odůvodnění výše uložené pokuty. K námitce zahlazení dřívějších stěžovatelových přestupků na úseku bezpečnosti silničního provozu krajský soud podotknul, že institut zahlazení odsouzení je výhradně institutem trestněprávním a k zahlazení odsouzení dochází až na základě podané žádosti, nikoli *ex lege*, pročež nelze bez dalšího aplikovat tento institut pomocí analogie i na oblast správního trestání. Naopak krajský soud stěžovateli přisvědčil v tom, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze vyvodit, „*zda zohlednil pouze spáchání přestupků ze dne* (zde krajský soud patrně opomněl uvést příslušné datum, pozn. NSS) *a k dalším čtyřem starším záznamům nebylo přihlíženo, když tomuto závěru odporuje další tvrzení správního orgánu, že hodnotí žalobce jako nedisciplinovaného řidiče, který spáchal celkem šest přestupků.*“ Uvedený nedostatek správního rozhodnutí však dle krajského soudu neměl vliv na zákonnost rozhodnutí samotného, neboť je i tak zřejmé, že správní orgán v neprospěch stěžovatele

zohlednil jeho recidivní chování. Konečně krajský soud nepřisvědčil stěžovateli ani v tom, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností a že správně nevyhodnotily provedené důkazy. Ve skutkových zjištěních nevyvstaly podle krajského soudu žádné rozpory. Krajský soud proto žalobu zamítl.

[4] Stěžovatel brojí proti napadenému rozsudku z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stížní argumentaci soustředí do čtyř okruhů. Podle stěžovatele nebylo prokázáno, že v úseku pozemní komunikace, v němž došlo k měření, byla dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost 70 km/h. Dále nebylo prokázáno, že rychlost jízdy byla změřena ověřeným rychloměrem. Krom toho stěžovatel namítá nesprávné změření rychlosti jeho jízdy a zpochybňuje dostatečnost odůvodnění výše uložené pokuty.

[5] Ohledně nedostatečného prokázání nejvyšší povolené rychlosti jízdy 70 km/h stěžovatel namítá, že příslušnou dopravní značku míjel teprve po ukončení měření. Svědecké výpovědi zasahujících policistů nejsou věrohodné. Je totiž nepravděpodobné, že by si policisté po více než dvou měsících od daného přestupkového jednání pamatovali jinak rutinní měření rychlosti. Výpovědi svědků (zasahujících policistů) jsou spíše jakýmsi falešným protokolem, který je patrně kopií úředního záznamu. Je mimo jakoukoli reálnou možnost, aby si svědek po dvou měsících na vteřinu přesně pamatoval čas počátku i konce měření, naměřenou rychlost i registrační značku vozidla. Je na první pohled patrné, že protokol o svědecké výpovědi není odrazem výpovědi svědka. Svědci navíc neuvedli, že v měřeném úseku je umístěna značka, nýbrž že v úseku *„je dovolená max. rychlost 70 km/h*“. Neuvedli tedy, že by takovou dopravní značku viděli. Stěžovatel rovněž poukazuje na obdobnost svědky užitých výrazových prostředků. Podle stěžovatele tak nebylo vyvráceno jeho tvrzení, že se značka povolující nejvyšší rychlost jízdy 70 km/h nachází ve směru jízdy až za úsekem pozemní komunikace, v němž měření proběhlo.

[6] V otázce ověření užitého rychloměru stěžovatel sporoval jeho ověření Českým metrologickým institutem. Z žádného podkladu pro rozhodnutí se nepodává, že bylo měřeno právě rychloměrem výrobního čísla 13/1991. Správní orgán založil do spisu „nějaký“ ověřovací list, avšak z ničeho neplyne, že by tento list náležel právě k rychloměru, kterým bylo měřeno. Není relevantní, že ověřovací list byl umístěn ve voze policejní hlídky (což ostatně nemá ani oporu ve správním spise). Typicky bývá na fotografii výstupu z měření obsaženo výrobní číslo rychloměru, které se shoduje s číslem rychloměru obsaženým v ověřovacím listě. Takový stav však v posuzované věci nebyl; naopak na videozáznamu bylo uvedeno jiné číslo než výrobní číslo rychloměru dle ověřovacího listu. Závěry správních orgánů proto neměly oporu v provedeném dokazování, ani ve spise. Bylo-li měřeno rychloměrem, který nebyl ověřen, je jeho výstup nezákonně získaným důkazem. Zároveň neexistuje garance, že rychloměr měřil správně. Takový rychloměr nesmí být použit.

[7] Maximální naměřená rychlost 104 km/h byla ve skutečnosti rychlostí jízdy policejního vozidla, které se ovšem ke stěžovatelem řízenému vozidlu zezadu přibližovalo. Rychlost jízdy stěžovatelova vozidla tudíž musela být nepochybně nižší, než naměřených 104 km/h. Krajský soud tuto námitku vypořádal nedostatečně a zatížil tak napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost spočívá i v tvrzení krajského

soudu, že vzdálenost mezi oběma vozidly byla v časovém intervalu měření stabilní. Není z něj totiž zřejmé, jak krajský soud k takovému závěru dospěl. Krom toho nemá uvedené tvrzení ani oporu ve správním spise, resp. v provedeném dokazování. Krajský soud neprovedl důkaz videozáznamem měření, ačkoli tento měl vypovídací hodnotu ke stěžovatelovu tvrzení ohledně přiblížení vozidel během měření.

[8] Krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda lze s rychlostí vozidla stěžovatele ztotožnit maximální rychlosti, které měřící vozidlo dosáhne v průběhu měření, nebo je nutné vycházet z rychlosti, kterou se měřící vozidlo po dobu měření pohybovalo průměrně. Správní orgány pochybily, když z desetisekundového měření vybraly právě moment, ve kterém měřící vozidlo jelo nejvyšší rychlostí, a konstatovaly, že právě touto rychlostí se pohybovalo vozidlo stěžovatele. Rychlostí 104 km/h se pohybovalo toliko měřící vozidlo po dobu jedné vteřiny. Z ničeho nevyplývá, že se takovou rychlostí pohybovalo i vozidlo stěžovatele. Na konci měření je vozidlo stěžovatele na videozáznamu vyobrazeno zjevně „větší“ než na počátku měření.

[9] Správní orgán je povinen při odůvodnění výše uložené pokuty zohlednit též formu zavinění. To však nemohl učinit, neboť formu zavinění vůbec nezjišťoval. Krajský soud toto tvrzení nereflektoval. Krajský soud rovněž pochybil, když konstatoval, že správní orgán v souladu s právními předpisy zohlednil nedbalostní formu zavinění jako polehčující okolnost. Správní orgány rovněž neozřejmily, zda byla výše naměřené rychlosti vyhodnocena jako okolnost polehčující, nebo přitěžující. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23, judikoval, že jako přitěžující okolnost nelze hodnotit, že rychlost byla překročena v obci, neboť tato okolnost je již zahrnuta v zákonném vymezení skutkové podstaty tohoto přestupku. Správní orgány však podle krajského soudu hodnotily skutečnost, že stěžovatel překročil povolenou rychlost o 30 km/h jako přitěžující okolnost. Byla tudíž porušena zásada zákazu dvojího přičítání a krajský soud nesprávně posoudil tuto právní otázku, když učinil závěr, že tato skutečnost byla po právu hodnocena jako okolnost přitěžující.

[10] Krajský soud nesprávně posoudil právní otázku možnosti analogického užití institutu zahlazení odsouzení v oblasti správního trestání. Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 56, že i pro správní trestání je nutno analogicky aplikovat institut zahlazení odsouzení a na přestupky starší jednoho roku, resp. jejichž tresty byly vykonány déle než před jedním rokem, hledět jako na zahlazené. Stěžovatel k tomu dodává, že z právních předpisů nevyplývá, že by řidič nemohl žádat o zahlazení odsouzení. K zahlazení přestupku není třeba soudního či správního rozhodnutí, nýbrž po uplynutí jednoho roku se na pachatele toliko hledí, jako by přestupek nebyl spáchal. Nebylo tedy třeba, aby stěžovatel žádal orgán veřejné moci o zahlazení přestupku, neboť právní předpisy takovou žádost výslovně neupravují. Správní orgán měl i bez návrhu odhlédnout od zahlazených přestupků stěžovatele. Správní orgán však takto neučinil, zatímco krajský soud tento nedostatek jeho postupu aproboval. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 323/2016 – 49, dovodil povinnost správního orgánu hodnotit, zda nedošlo k zahlazení odsouzení, ačkoli jsou přestupky v evidenční kartě řidiče zaznamenány. Stěžovatel má za to, že v citovaném rozsudku posuzoval Nejvyšší správní soud obdobnou právní otázku, jež je nastolena v nynější věci. Stěžovatel v žalobě namítal nepřezkoumatelnost způsobu stanovení sankce (výše pokuty),

neboť nebylo zřejmé, které přestupky správní orgán hodnotil jako přitěžující okolnost a dovozoval z nich recidivu. Krajský soud sice stěžovateli přisvědčil, avšak shledal, že toto dílčí pochybení nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí. S tím se stěžovatel neztotožňuje, neboť vliv na zákonnost rozhodnutí je možné posuzovat leda v případě vad řízení. Pro vady řízení totiž soud zruší rozhodnutí leda tehdy, mohly-li mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Pro nepřezkoumatelnost, kterou krajský soud konstatoval, však soud musí napadené rozhodnutí zrušit vždy. Nelze vůbec posuzovat zákonnost rozhodnutí (a posoudit tak merit žaloby), je-li toto rozhodnutí (alespoň v některé z podstatných částí) nepřezkoumatelné.

[11] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu.

[12] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stran námitky nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku v otázce skutečné rychlosti jízdy stěžovatele v časovém rozsahu měření Nejvyšší správní soud uvádí, že obdobnou námitkou se zabýval např. v rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010 – 75, nebo v rozsudku ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 22/2017 – 37 (v těchto případech bylo ke zjištění rychlosti přestupce taktéž užito měřidlo GESIG Travimo – Minispeed 2000). Toto měřidlo (označované též jako „sledovací“ rychloměr) skutečně měří a zobrazuje právě aktuální rychlost jízdy policejního vozidla, v němž je instalováno, přičemž kamerou zachycuje vozidlo jiného účastníka silničního provozu, o čemž se současně pořizuje videozáznam opatřený mj. údajem o aktuální rychlosti měřícího (policejního) vozidla. Rychlost jízdy případného přestupce se pak určuje tím způsobem, že policejní vůz s aktivovaným měřidlem udržuje pokud možno totožnou rychlost s vozidlem přestupce, čímž lze údaj o rychlosti jízdy policejního vozidla ztotožnit (s určitou odchylkou) s rychlostí jízdy vozidla přestupce. Ve výše citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud vyjádřil názor, že obrazový záznam, na němž je zachycen průběh jízdy měřeného vozidla, spolu s údajem o rychlosti měřícího vozidla, představuje dostatečný podklad pro posouzení, zda „měřené“ vozidlo překročilo nejvyšší povolenou rychlost i přesto, že pořízený záznam neumožňuje určit přesnou rychlost měřeného vozidla. Na tomto závěru setrvává Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci. Je ovšem třeba podotknout, že užití sledovacího rychloměru k čistě vizuálně komparativnímu odhadu rychlosti jízdy měřeného vozidla může být problematické pro obtížnost stanovení přesné rychlosti jízdy měřeného vozidla (z důvodu potenciální změny vzdálenosti mezi oběma vozidly v průběhu měření). Bude tomu tak právě v situacích, kdy uvedeným způsobem „zjištěná“ rychlost bude na samém pomezí jednotlivých skutkových podstat přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bodů 3, 4 a 5 zákona o silničním provozu. Taková situace nicméně nenastala v nynější věci, neboť v úseku měření byla dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost jízdy v obci 70 km/h, zatímco stěžovatel jel rychlostí přibližně 97 až 100 km/h (po odečtení odchylky měřicího zařízení). Aby mohlo být v nynější věci zpochybněno naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu v ohledu rychlosti jízdy přestupce, musela by přibližná zjištěná rychlost jízdy být na pomezí 90 km/h. Za takové situace by bylo třeba, v souladu se trestněprávní zásadou *in*

dubio pro reo uzavřít, že se překročení rychlosti jízdy nepodařilo správnímu orgánu prokázat nad rozumnou pochybnost. Správním orgánem v této věci zjištěná přibližná rychlost jízdy 97 až 100 km/h ovšem nezavdává ani v kombinaci s použitím (svou povahou přibližného) výsledku měření sledovacího rychloměru pochyb o naplnění tohoto znaku skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu stěžovatelem. Krom toho lze přisvědčit zjištění krajského soudu, že v předmětném čase měření udržovalo měřící vozidlo prakticky neměnný odstup od vozidla měřeného. Z obrazového záznamu očividně nelze vysledovat výraznější proměny vzdálenosti mezi měřicím a měřeným vozidlem v průběhu měření. Za těchto okolností je vypořádání příslušné žalobní námitky krajským soudem přezkoumatelné i věcně správné, což činí odpovídající kasační námitku nedůvodnou.

[15] Stěžovatel dále namítal neprokázání ověření užitého rychloměru. Tato námitka spočívala v argumentu, že není postaveno najisto, zda zasahující policejní hlídka pořídila obrazový záznam z rychloměru právě v tom vozidle, v němž je instalován rychloměr výrobního čísla 13/1991, jehož ověřovací list je založen ve správním spisu. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že obrazový záznam měření skutečně nelze jednoznačně přiřadit právě k rychloměru v. č. 13/1991, instalovanému v policejním voze tovární značky Škoda Octavia, r. z. X. Příslušné výrobní číslo rychloměru však uvedla zasahující policistka, jakožto svědkyně, ve své výpovědi před správním orgánem prvního stupně, a to konkrétně na str. 3 protokolu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 19920/OD-P/15, který je součástí správního spisu. Prvostupňové rozhodnutí pak uvedenou svědeckou výpověď reflektuje na str. 3 až 4. Stěžovatel se tedy mýlí v tom, že by užití rychloměru příslušného čísla nevyplývalo ze správního spisu. O stěžovatelově námitce rozporující věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů bude pojednáno níže.

[16] Namítal-li stěžovatel nedostatečné vyvrácení jeho tvrzení, že v předmětném úseku pozemní komunikace nebyla umístěna dopravní značka omezující nejvyšší povolenou rychlost jízdy na 70 km/h, neshledává Nejvyšší správní soud jeho námitku důvodnou. V první řadě je třeba přihlédnout ke způsobu, jakým byla „změřena“ rychlost stěžovatelovy jízdy. K tomu došlo s užitím tzv. sledovacího rychloměru, jak popsáno výše, nadto v policejním vozidle civilního vzezření. Je nabíledni, že za uvedených okolností reaguje policejní hlídka na indicie o porušení zákonných pravidel silničního provozu bezprostředně, na rozdíl od situace, kdy je např. měřeno stacionárním rychloměrem v předem vytyčeném úseku pozemní komunikace. Oproti druhému ze jmenovaných scénářů proto není místo měření ani jeho apriorní dokumentace (zejména fotografií dopravní značky omezující nejvyšší povolenou rychlost jízdy) ve volní sféře policejní hlídky, nýbrž odvisí od (přestupkového) jednání jiného účastníka silničního provozu. V zásadě tedy postačí, shodují-li se v této otázce svědecké výpovědi zasahujících policistů, není-li dán důvod pochybovat o jejich osobním zájmu na výsledku správního řízení – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 3 As 129/2015 – 32, ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 – 52, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114. V nynější věci ani stěžovatel sám netvrdil, že by zde takový zájem svědků – zasahujících policistů, měl být dán. Nejvyšší správní soud tedy nevidí žádný důvod, proč jejich svědeckým výpovědím upírat standardní vypovídací hodnotu. Spatřuje-li stěžovatel takový důvod v užití obdobného výraziva při podání jednotlivých výpovědí, a poukazuje-li na časový odstup podání svědeckých výpovědí od okamžiku spáchání přestupku, Nejvyšší správní

soud se s ním neztotožňuje. Není neobvyklé, že policisté v rámci své odbornosti používají obdobné výrazové prostředky s ohledem na náplň své služební činnosti, při níž je třeba vyjadřovat se pokud možno způsobem nezanechávajícím pochyby o významu prezentovaných sdělení. Nedostatkem svědeckých výpovědí, který by snižoval jejich věrohodnost, není ani určitá míra podobnosti jejich obsahu s textem záznamu o přestupku; tuto shledává Nejvyšší správní soud zcela logickou, neboť oznámení přestupku bylo sepsáno právě policistou na základě jeho bezprostředního vnímání skutečností nasvědčujících spáchání přestupku. Samozřejmě je velmi nepravděpodobné, jak správně namítl stěžovatel, aby si svědci pamatovali na vteřinu přesně čas, v němž měřili rychlost jízdy stěžovatelova vozidla, stejně jako registrační značku vozidla a nejspíš i nejvyšší naměřenou rychlostí jízdy. Je téměř nepochybné, že v těchto detailech vycházeli z listiny oznámení přestupku, přičemž Nejvyšší správní soud si je vědom své judikatury, jež dovodila nezpůsobilost samotného oznámení přestupku prokázat nad míru rozumných pochybností jím deklarovaný skutkový stav. Je-li však oznámení přestupku podpořeno důkazním prostředkem v podobě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, jež jsou s tímto oznámením principiálně souladné (tzn. postačily by i svědecké výpovědi neuvádějící přesné údaje o registrační značce měřeného vozidla, resp. přesném čase měření), aniž by zároveň přestupce jakýmkoli způsobem tyto ve správním řízení (případně ještě předtím na samotné listině oznámení přestupku) zpochybňoval, nelze prvně až v řízení o žalobě důvodně namítat nedostatečné zjištění skutkového stavu co do skutečného osazení místa měření odpovídající svislou dopravní značkou B 20a. Krajský soud i přes odvolací pasivitu stěžovatele příslušnou žalobní námitku posoudil, čímž plně konvenoval závěrům usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71. Toliko na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že by bylo zcela nelogické, aby všechna ostatní vozidla, zachycená na obrazovém záznamu měření, jela výrazně nižší rychlostí, než měřící a měřené vozidlo, pokud by v daném úseku nebyla nejvyšší povolená rychlost jízdy omezena. Z obrazového záznamu měření je přitom právě taková nižší rychlost jízdy ostatních vozidel, která stěžovatel předjížděl, zcela očividná.

[17] Konečně stěžovatel sporuje řádnost odůvodnění výše uložené pokuty. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016 – 45, v souladu se svou ustálenou rozhodovací činností, připomenul, že řádné odůvodnění ukládané sankce je základním předpokladem přezkoumatelnosti úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Správní orgán uložil stěžovateli pokutu v dolní polovině zákonného rozpětí (žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl, že pokuta byla uložena v horní polovině zákonného rozpětí). Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahovalo výčet hledisek, ke kterým byl správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23).

Krom toho Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55, uvedl, že „[s]právní orgán je při rozhodování o výši sankce (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) za přestupek (zde za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích) povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlazení odsouzení."

[18] Podle Nejvyššího správního soudu je z prvostupňového rozhodnutí patrné, že správní orgán při úvaze o výši pokuty uplatnil analogicky trestněprávní institut zahlazení odsouzení, neboť odhlédl od čtyř ze šesti stěžovateli evidovaných přestupků právě s ohledem na dobu, která od jejich spáchání do nynějšího přestupkového jednání stěžovatele uplynula. Prvostupňové rozhodnutí, a potažmo i rozhodnutí žalovaného, v tomto ohledu tedy obstojí. Na druhou stranu je třeba korigovat odůvodnění napadeného rozsudku, v němž se krajský soud k možnosti analogického uplatnění zahlazení odsouzení v oblasti správního trestání vyslovil negativně. Tato vada odůvodnění napadeného rozsudku ovšem nemohla mít žádný negativní dopad do právní sféry stěžovatele, neboť nevedla ke zrušení rozhodnutí žalovaného a prvostupňového rozhodnutí s vyslovením závazného právního názoru, který by analogii zahlazení odsouzení ve vztahu k záznamům v evidenční kartě řidiče (stěžovatele) zapovídal. V této otázce lze rovněž odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 – 49, podle kterého pak nelze hodnotit takto „zahlazené" přestupky jako přitěžující okolnost v dalším přestupkovém řízení, lze k nim však přihlédnout při hodnocení osoby pachatele a z takových okolností vyvodit příslušné závěry. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením shoduje. Současně podotýká, že takto postupoval správní orgán prvního stupně i v nynější věci. Ani tato kasační námitka proto není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky důvodnými. Ani v rámci přezkumu napadeného rozsudku, přesahující argumentační rámec kasační stížnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.) neshledal přítomnost takových vad, pro něž by bylo na místě napadený rozsudek zrušit. V souladu s ustanovením § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. proto kasační stížnost zamítl.

[20] O náhradě nákladů kasačního řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, a nemá tudíž právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému naopak nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a nejsou zde tudíž takové náklady, jejichž náhradu by žalovanému patřilo výrokem tohoto rozsudku přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2018

JUDr. Miluše Došková

pokračování

předsedkyně senátu